

«Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν...»

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτινός

Το τηλέφωνο χτύπησε στις τέσσερις και μισή ώρα Ελλάδος. Μανισμένος και τρυφερός, με αψάδα με στόλισε ο προδομένος αναγνώστης. Ωραίες λέξεις, στρογγυλές και δίκαιες.

Μετά από 41 χρόνια ζωής, μέχρι τη Δευτέρα που μας έρχεται οι διανομείς θα έχουν μαζέψει τα τελευταία φύλλα του *Κόσμου* από τα πρακτορεία τύπου.

Σήμερα που η αυλαία πέφτει, δεν στοχάζομαι ούτε τους υψηλούς στόχους της ομογένειας, ούτε τις επαγγελματικές επιτυχίες κι αποτυχίες.

Γιατί κάθε έκδοση δεν ήταν μόνο οι 48 τυπωμένες σελίδες, αλλά οι αμέτρητες στιγμές που μοιράστηκα με αναγνώστες και συναδέλφους, κι ακόμα περισσότερο οι ιστορίες και οι φωτογραφίες που δεν έφτασαν ποτέ στο τυπογραφείο και, με κάποιο περίπλοκο τρόπο, έγιναν το υλικό που με μεταμόρφωσε σε αυτόν που είμαι σήμερα.

Πέρα από τη λήθη του Αρχείου ή της ανακύκλωσης, κρατώ τις κουβέντες που αντάλλαξα πριν και μετά από κάθε συνέντευξη, τα σπίτια που με υποδέχτηκαν, την κλεφτή ματιά μέσα από τη μισόκλειστη πόρτα ενός δωματίου, που αποκάλυπτε μια περιοχή της ζωής που κανένα φως δεν μπορεί να φωτίσει.

Θα θυμάμαι πάντα το μήνυμα που μου έστειλε πριν από 12 χρόνια ο Γιώργος Χατζηβασίλης μέσω του Σπύρου Παπαστεφάνου, «Πες του πως τον θέλω στην εφημερίδα», και τα καθημερινά τηλεφωνήματα μας από εκείνη την ημέρα μέχρι σήμερα.

Ο Γιώργος Χατζηβασίλης, η ιστορία και η ηθική πυξίδα του *Κόσμου*.

Θα θυμάμαι πάντα την Άννα (Αρσένη) και τον Σπύρο (Μαντζούκη).

Την πρώτη φορά που ανέβηκα τη σκάλα του Γιούρο και τους πρωινούς καφέδες με τον Σπύρο Χαραλάμπους στο Γκλιμπ, τα σχέδια που πέτυχαν κι αυτά που βγήκαν πλάνες.

Θα θυμάμαι τους άριστους του ελληνισμού της ομογένειας, μα πιο πολύ τους έσχατους, όπως σε εκείνο το πρωτοσέλιδο με «το παράπονο του Ιωσήφ».

Την αψίδα του θριάμβου μιας κοινότητας ανθρώπων από μια μικρή χώρα, που θεμελιώθηκε στην αποτυχία της επιστροφής.

Θα θυμάμαι τον *Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας* κάθε Τετάρτη, μια ιδιοφυή ιδέα του Γιώργου Χατζηβασίλη που έδωσε βήμα στους ανθρώπους της γενιάς του: τον *Κόσμο* σε μεγάλο βαθμό τον έγραφαν αυτοί που τον διάβαζαν.

Θα θυμάμαι τα αναστοχαστικά πρωινά της Παρασκευής στο σπίτι του Γρηγόρη Χρονόπουλου. «Για να μπορώ να σου επισημαίνω τους κινδύνους και να σου κάνω αυστηρή κριτική χωρίς να χρειαστεί να έρθεις σε δύσκολη θέση» μου έλεγε. Τα γραφεία στο Ντάλις Χιλ, στο

Κόγκρα, στο Χέρλστον Πάρκ. Τον τρίχρονο γιο μου να κοιμάται πάνω στους σωρούς από τις εφημερίδες.

Θα θυμάμαι τους συμβιβασμούς, τις προσβολές, τις αποσιωπήσεις, τις υποχωρήσεις. Τη σύνεση, τη γενναιότητα και το κόστος τους.

Θέλω να γράψω πολλά και αλλόκοτα σε ετούτο το τελευταίο σημείωμα. Για το κουρασμένο και ικανοποιημένο πρόσωπο της Νίας, λόγου χάριν, έτσι όπως το θυμάμαι φωτισμένο από τους προβολείς μετά το τέλος της συναυλίας στην έναρξη του φεστιβάλ ή για το ακούμπρα του πατέρα Στίβεν στην κηδεία της ποιήτρι-

Μετά από 41 χρόνια ζωής, μέχρι τη Δευτέρα που μας έρχεται οι διανομείς θα έχουν μαζέψει τα τελευταία φύλλα του *Κόσμου* από τα πρακτορεία τύπου.

ας Αντιγόνης Κεφαλά. Θέλω να γράψω για τα ελληνικά ονόματα που είναι χαραγμένα στα κοιμητήρια των πιο απομακρυσμένων επαρχιακών πόλεων της Αυστραλίας ή για μια αγελάδα στο Κάμπντεν που, σας ορκίζομαι, την άκουσα να μιλάει ελληνικά. Θέλω να γράψω για όλα όσα θα κρατήσω από αυτή τη θαυμαστή περιπέτεια σε μια μικρή ομογενειακή εφημερίδα και όχι για τους υψηλούς στόχους της ομογένειας. Κάθε θάνατος φέρνει τον επόμενο πιο κοντά. Εύχομαι ολόψυχα πως κάνω λάθος και πως η παροιμία δεν πριονίζει το κλαδί που πάνω του κάθεται.